

A Balassagyarmati Törvényszék a Bódis Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Bódis Pál ügyvéd) által képviselt Kft. „f.a.” (.....) felperesnek - dr. jogtanácsos által képviselt Biztosító Zrt. (.....) alperes ellen biztosítási összeg megfizetése iránt indult perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

Kötelezi a törvényszék az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 57.204.822,- (ötvenhétmillió-kétszáznégyezer-nyolcszázhuszonkettő) forintot, és ennek 2013. január 24-től, a kifizetésig félévente számított jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatát és 2.800.000,- (Kétmillió-nyolcszázezer) forint + 27 % ÁFA perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 150.000,- (százötvenezer) forint, valamint az alperes 1.350.000,- (Egymillió-háromszázötvenezer) forint le nem rótt eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet a Fővárosi Ítéltáblához címzetten a Balassagyarmati Törvényszéknél lehet 3 példányban írásban benyújtani.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el, ha az csak a perköltségre, vagy az illeték megfizetésére vonatkozik, illetve csak az ítélet indokolása ellen irányul, de a felek ezen esetben is kérhetik a tárgyalás megtartását.

A fellebbezési határidő lejártá előtt a felek közös kérelemmel is kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

Az ítéltábla előtti eljárásban a fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselet kötelező. Ennek hiányában a fellebbezési nyilatkozat hatálytalan.

I n d o k o l á s :

A felperes felszámolását Fpk./3. számú végzésével rendelte el a törvényszék 2012. december 6-án, melynek közzétételére 2013.....-én került sor.

Ezt megelőzően 2008. március 5-én kötött a felperes kisvállalkozói vagyonszámvetést az alperessel a szám alatti székhelyű ingatlanára.

Ezen az ingatlanon 2011. október 14-én 10.00 óra után néhány perccel tűz keletkezett és másnap hajnalra az épület és a benne lévő gépek, berendezések, készletek megsemmisültek, azóta már a helyszínről a romokat is eltakarították, tehát a károsodott ingatlannak a nyoma sincs meg. A felperes - közismert nevén a - minden év szeptember és következő év húsvét közötti időszakban csokoládé és egyéb édesipari termék öntésével, (gyártásával) és csomagolásával foglalkozott, így a tűz idején is volt becsomagolt készárú, csokoládé a helyszínen.

A tüzet 22 óra 07 perckor jelezték a tűzoltóság ügyeletén és 22 óra 14 perckor érkezett ki az első egység a helyszínre, majd 22 óra 18 perckor a további-i és-i tűzoltóegységek vonultak a kárhelyre, a kettes fokozatú riasztás folytán.

Gyors beavatkozó vízsugárral megkezdték az oltást, majd 22 óra 29 perckor hármas fokozatúra módosították a riasztást, és további tűzoltóegységek érkeztek a helyszínre, 22 óra 41 perckor pedig négyes kiemelt fokozatra módosították a riasztást, további vízszállító kocsik bevonása érdekében, és másnap hajnalban 02 óra 53 perckor lett a tűz „lefeketítve” és a riasztás visszaminősítve egyes fokozatúra. 06 óra 29 perckor fejeződött be a tűz eloltása és az utómunkálatok elkezdése. A beavatkozást nehezítő körülmény volt, hogy az épület földem és tetőszerkezete a tűzoltás közben több helyen beszakadt, valamint a vízellátás a helyszínen lévő tűzcsapokból nem volt elegendő, ezért távolsági vízszállítást is igénybe kellett venni. Veszélyes anyag nem volt jelen a tűz oltása során.

A kár bejelentését követően 2011. október 18-án tartott szemlét az alperes által megbízott tűzvizsgáló szakértő, akit az alperes osztályvezetője bízott meg, 2011. október 15-én a tüzeset körülményeinek feltárásával.

A Tűzvizsgáló Kft. véleménye szerint az épület könnyűszerkezetes kialakítású, hullámpala fedéssel, az udvar szabad része egy kerítéssel volt elválasztva a közterülettől és az udvar belső részét az U alakú épület mellett, és a kerítés mellett 3 méter széles előtető volt kialakítva, melyen fém hullámlemezfedés volt. Az épület folyosóját az udvartól faszerkezetű üvegezett falak választották el, mely nem jelentett akadályt a lángoknak.

Az alperes megbízottja a felperes műszaki vezetőjével pontosították a tűz előtt lévő anyagtárolás módját és a gépészeti berendezések helyzetét. Hivatkozott az alperes megbízottja, dr. szakértő véleményére is, amelyet a nyomozás során szerzett be a Nyomozó Hatóság.

Az alperes megbízottjának 2012. december 16-án kelt összefoglaló véleménye szerint a tűz egyértelműen szándékos gyújtogatás miatt keletkezett este 22 óra 03 perckor. Ismeretlen személy, legalább három helyen az udvari részen, a fészer alatt a csomagolóanyagok és a fal közötti részben éghető folyadékot öntött és azt meggyújtotta. A tűz a papíryanagú csomagolóanyagokon, és az éghető elő tetőn gyorsan kiterjedt, és akadálytalanul bejutott az éghető könnyűszerkezetes épületbe, annak beépített padlásterébe is.

A rendőrség záró határozatában a nyomozást felfüggesztette, tekintve, hogy a szakvéleményben megállapított legvalószínűbb ok, a gyújtogatás elkövetőjének kiléte nem volt megállapítható. A nyomozati iratokban szakértői véleményeket is beszerzett a nyomozó hatóság a károk összegére vonatkozóan.

Az alperes osztályvezetője a vagyoni kárrendezési csoportnál technikai vezető volt, aki 2013. január 23-án a felperes volt ügyvezetőjének e-mailben megküldte a várhatóan kifizetésre kerülő biztosítási összegre vonatkozó információkat, részösszegeket, amely szerint az épület tekintetében 27.718.469,- forint, gépek, berendezések, eszközök vonatkozásában 21.591.515,- forint, az árúk, készletek tekintetében 9.050.929,- forint, üzemszünetre 5.000.000,- forint, mellékköltségként pedig 200.000,- forint, összesen 63.560.913,- forint kifizetésére tesz javaslatot.

Ezt követően azonban az alperes 2013. március 13-án kelt kárügyintéző által felszámolónak megküldött levelében megtagadta a biztosítási összeg kifizetését, hivatkozva a biztosítás általános feltételei IX.1.) pontjára, és a X.2.) pontjára. Utalt arra, hogy a felperes a káresemény megelőzése és elhárítása érdekében nem tett hathatós intézkedéseket, annak

ellenére, hogy a nyomozás felfüggesztéséről szóló határozat is tartalmazza, hogy olyan tartalmú telefonhívást kapott, amelyben a csokoládégyár felgyújtásával fenyegették meg. Az alperes levélben kifejtett álláspontja szerint a mentesülés esete áll fenn, ezért kártérítés nyújtására nincs mód.

A felperessel szemben jelzálogjoggal rendelkezett a Zrt. és a Bank Zrt., de a felszámolás elrendelésére tekintettel a jelzálogjogosultak követelésüket hitelezői igénybejelentés útján a felszámolási eljárásban kívánták érvényesíteni.

A felperes perindítás előtt felhívta 2013. március 25-én kelt levelében az alperest, hogy tegyen eleget fizetési kötelezettségének, és tájékoztatta arról is, hogy a kereset benyújtása előtti egyeztetésnek szánja ezt a felhívását.

Az alperes a felperes felhívására nem reagált.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 63.560.913,- forint kártérítés és ennek a Ptk. 301/A. §. (2) bekezdése szerint számított jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatának és perköltségének megfizetésére. A felszámoló által indított perben tárgyi illetékfeljegyzési jog áll fenn, ezért illetéket nem rótt le.

Az alperes először a keresetlevél áttételét kérte, másodlagosan pedig ellenkérelmében a felperesnek - az alperes álláspontja szerint - jogalapjában ésösszecszerűségében is megalapozatlan keresetének elutasítását.

Miután 5. sorszámú jegyzőkönyvi végzésében a törvényszék megállapította illetékességét az alperes 7. sorszámú beadványában fejtette ki ellenkérelmének indokait, majd 23. sorszámú beadványában részben módosította és részletezte álláspontját.

Ellenkérelmében vitatta a felperes perbeli legitimációját, hivatkozva arra, hogy a Bank Zrt. jogosult a biztosítási összeg átvételére, mint kedvezményezett, tekintve, hogy a bank nem engedményezte „vissza” a követelést a felperesre.

Ezt követően a felperes a 24. sorszámú jegyzőkönyv mellékleteként csatolta az engedményezési nyilatkozatot.

Ellenkérelmében az alperes vitatta a biztosítási esemény bekövetkezését is, hivatkozva arra, hogy nem bizonytalan jövőbeli eseményként következett be a tűz, mivel ilyen tartalmú fenyegetés telefonon érkezett a felpereshez. Ellenezte dr.-nak a nyomozati eljárás során szakvéleményt előterjesztő igazságügyi szakértőnek a meghallgatását. Hivatkozott arra is, hogy az általa tűzvizsgálattal megbízott Kft. munkatársainak, a felperes termelésirányítója nyilatkozott úgy, hogy több évre visszatérően érkeztek névtelen fenyegető telefonok a felpereshez, a gyár által keltett zaj miatt, és olyan is volt, ami az üzem felgyújtásával fenyegetett.

Utalt arra is, hogy az eset kapcsán megállapították (az alperes), hogy az épület könnyűszerkezetes, a falakat kétoldali cementkötésű faforgácslappal burkolt faváz adta. A belső udvar egy részét fedett tárolónak építették meg, acélvázra bitumenes hullámpalát rögzítettek. Az üzem területére pedig kívülről, illegálisan szinte lehetetlen volt bejutni.

Az alperes álláspontja szerint hathatós kár megelőzésre irányuló intézkedést a felperes nem dokumentált a fenyegetések ellenére.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes követelésének,összecszerűségének alátámasztása nem történt meg. Vitatta azt is, hogy készletek, gépek egyáltalán voltak-e a perbeli ingatlanban az

esemény idején. Kérte a tűzvizsgálati iratok és a nyomozati iratok beszerzését, melyek 14., 15. sorszámon érkeztek be a periratokhoz..

23. sorszámú nyilatkozatában megtámadási kifogást is terjesztett elő, arra hivatkozva, hogy szerződés megkötésekor lényeges körülmény tekintetében tévesztette meg a felperes. Az épület jellege ugyanis az ajánlati űrlapon nem faszerkezetnek volt megjelölve, hanem könnyűszerkezetnek.

Ugyanerre hivatkozva teljes körű mentesülését is állította, mivel a faszerkezet álláspontja szerint a tűz rendkívül gyors kialakulásában és az épületre való áttérjedésében is közrehatott. Harmadlagosan arra alapította a mentesülését, hogy a felperes kármegelőzési- kárenyhítési kötelezettségét elmulasztotta és a bekövetkezett káresemény a kármegelőzési kötelezettség elmulasztásával okozati összefüggésben áll. Az egyértelmű fenyegetések ellenére ugyanis semmiféle tűz, vagy vagyonvédelmi intézkedést nem alkalmazott a perbeli ingatlanon a felperes, nem szerelt fel térfigyelő kamerát, tűzjelző vagy füstérzékelő berendezést, sem kültéri riasztót, és őrszolgálatot sem szervezett meg a fenyegetések ellenére. Idézte a nyomozati iratokból a tanúk vallomását arra vonatkozóan, hogy fenyegetések történtek a felperessel szemben telefonon.

Ugyanezen védekezési körben a mentesülés alapjául arra is hivatkozott, hogy nagy mennyiségű faanyagot, raklapot, kartonokat, tűzveszélyes anyagot tárolt a felperes az udvaron, és a tűzveszélyes bitumenes borítású tető alatt, így nem tartotta be a tűzvédelmi előírásokat. A tűz áttérjedése pedig ezzel okozati összefüggésben állt. Az épület folyosóját az udvartól elválasztó faszerkezetű üvegezett fal nem jelentett akadályt a lángoknak.

A megtámadási kifogás, valamint a közlési és kármegelőzés, - kárenyhítési kötelezettséggel kapcsolatos tényállítás körében bizonyítási indítványként tűzvédelmi, valamint tűzvizsgálati szakismerettel rendelkező ipari tűzvédelmi szakértő véleményének beszerzését indítványozta.

A felperes nem vitatta a tanúk által is megerősített azon körülményt, hogy milyen anyagok voltak tárolva az udvaron, illetve az előtető alatt, és késztermékként az épületben, de arra hivatkozott, hogy a felperes mindezek ismeretében kötötte meg a szerződést, hiszen a termelésnek ez a formája és az ott tárolt anyagok mennyisége és milyensége a szerződéskötéskor is ugyanolyan volt, mint a tüzeset keletkezésének idején. Ezt évente is láthatta az alperes közvetítője, hiszen évente járt ki a telephelyre a szerződést „indexálni” megújítani. Hivatkozott arra is, hogy az alperes álláspontjával szemben az ajánlaton nem azt kellett megjelölni, hogy az épület egyes részei milyen anyagból készültek, hanem, hogy milyen jellegű az épület. Az ajánlati nyomtatványt egyébként az alperes közvetítője töltötte ki, nem pedig a felperes ügyvezetője.

Hivatkozott arra is a felperes, hogy az alperesi indítvány a szakértői vélemény tekintetében lényegében jogkérdések megválaszolására irányul, mivel a tűzvédelmi előírásokat jogszabály szabályozza, azt pedig, hogy miket és hogyan tároltak, ténybeli bizonyítás kérdése, nem szakkérdés. Utalt arra is, hogy kárenyhítési kötelezettség fogalmilag kizárt, olyan gyors volt az épület leégése, kármegelőzés körében pedig nem tudta elhárítani a bekövetkezett tüzet. Álláspontja szerint a biztosítási esemény nyilvánvalóan bekövetkezett, hiszen a szakvélemények szerint kívülről éghető anyagot dobtak be a gyár területére, amely égésgyorsító, rögtön, azonnali nagy tüzet okozott, és szinte azonnal berobbantak az udvari folyosón lévő üveglablakok, amelynek folytán gyorsan áttért a tűz az épület belső tereire

is. Hivatkozott arra is, hogy minden épületben vannak faszerkezeti elemek, legalábbis a tetőt tekintve, és a biztosításközvetítő alperesi megbízott pontosan láthatta az épület szerkezetét, a beépítés módját és az ott tárolt anyagokat is. Ezért mindezek tudatában kötött szerződést vele az alperes.

Előadta azt is, hogy megvoltak a szükséges engedélyek az üzem működéséhez, és tűzvédelmi hatósági vizsgálat nem állapított meg jelentősebb hiányosságot.

Indítványozta a tarifakönyv beszerzését is, amelyből arra kívánt információt szerezni, hogy a közvetítőnek az ajánlattételekor és a szerződés megkötésének közvetítésekor, mit kell vizsgálnia, milyen a gondossággal kell eljárnia és kérte, hogy az alperes terhére vegye figyelembe a bíróság azt a magatartást, hogy elzárkózott a tarifakönyv bemutatásától, és ezért a felperes által jelzett ezen körülményeket nem lehetett az alperes saját belső szabályozása alapján vizsgálni.

Az összegszerűség tekintetében pedig azt adta elő, hogy a biztosítási kötvénynek megfelelő összegben ismerte el az alperes osztályvezetője a kár összegét, az nem is volt vitatott a másfél éves pert megelőző időszakban, annak okirati bizonyítását tőle az alperes nem is igényelte, de egyébként a nyomozati iratok szerint és alperesi osztályvezető szerint is nagyobb volt a kára a felperesnek, mint amennyit a biztosítási összeg fedezne.

A törvényszék beszerzett okirati bizonyítékok, tanúvallomások, és a felek nyilatkozatai alapján megállapította, hogy a kereset nagyrészt megalapozott. Az alperes védekezése a kármegelőzés tekintetében kismértékben vezetett eredményre a következők szerint:

A kereset mellékleteként is csatolt és az alperes által 7. sorszámú ellenkérelméhez is mellékelte biztosítási ajánlatnyomtatvány az épület jellegénél téglá, vályog, faszerkezet és egyéb megjelölést tartalmaz, melyet az ajánlat szerint az egyéb kategóriánál könnyűszerkezetűnek jelölték meg a felek. Az alperes által sem vitatott felperesi nyilatkozat szerint az alperes közvetítője töltötte ki az ajánlati lapot.

Ugyanakkor az alperesnek a perbeli záró nyilatkozata és 23. sorszámú beadványával ellentétben az épület jellegét maga is könnyűszerkezetűnek tekintette még a 7. sorszámú ellenkérelmében, és az általa megbízott szakértő is könnyűszerkezetűnek minősítette a becsatolt szakvéleménye szerint az építményt. E tekintetben tehát az alperes védekezése megalapozatlan.

Az ajánlati nyomtatvány egyébként tartalmaz még adatokat a biztonsági berendezésekre és egyéb kockázatcsökkentő tényezőkre is, például tűzjelző berendezés, elektromos riasztó berendezés, vagy állandó őr, illetve portaszolgálatra vonatkozóan, ezeknél nincs jelölés.

Ebből következően is tudta az alperes már a szerződés megkötésekor, hogy nincs tűzjelző berendezés az épületben, és őrszolgálat, vagy portaszolgálat sincs, ennek tudatában kötötte meg a szerződést. Így mind az alperes megtámadási kifogása, mind a teljes körű mentesülésre vonatkozó védekezése alaptalan arra vonatkozóan, hogy a felperes nem tett eleget közzététel kötelezettségének az épület jellegének meghatározásakor.

Ugyanakkor terhére kell értékelni azt is, hogy megtagadta a felperes által kért tarifakönyv bemutatását, amelyben esetlegesen a szerződéskötést megelőző közvetítői tevékenységre lehetne adatot szerezni abban a kérdésben, hogy az alperesnek mit kell vizsgálni közvetítője útján az épület jellegének meghatározásakor a szerződéskötést megelőzően.

A nyomozati eljárásban tett tanúvallomásokat nem vitatta a felperes, és azt sem, hogy a

termelés érdekében milyen anyagok voltak tárolva a felperes telephelyén, ezért ennek bizonyítására nem volt szükség.

Nem vonta kétségben azt sem, hogy közvetlenül a fal mellett voltak tárolva csomagolóanyagok, és az udvaron raklapok, azonban arra hivatkozott, hogy nem ezek miatt keletkezett a tűz, hanem külső gyújtogatás következményeként, amit akkor sem lehetett volna elhárítani, ha ezek az anyagok nincsenek ott tárolva. Másrészt pedig kiemelten hivatkozott arra, hogy mindezeket pontosan ismerte az alperes, és ezek tudatában kötötte meg a biztosítási szerződést. Ezért utólag, amikor teljesíteni kellene a biztosítási összeg kifizetését, akkor már nem hivatkozhat a szerződéskötéskor is ismert körülményekre, vagy hiányosságokra.

A törvényszék álláspontja szerint e tekintetben is szükségtelen további szakértői bizonyítás lefolytatása, mivel anélkül is megállapítható, hogy nyilvánvaló, hogy tűzvédelmi távolságokat nem tartott be a felperes, ha a fal mellett tárolt, éghető csomagolóanyagokat, vagy az udvaron raklapokat, amelyekre a mindennapi termelés érdekében volt szüksége.

A 28/2011. (IX.6.) BM rendelet (OTSZ) 20. melléklet 2. táblázata .5. pontja szerint például a szabadban tárolt papír éghető hulladék C tűzállósági fokozatú építménytől 12 méter távolságban tárolható. Nyilvánvalóan ennek sem felelt meg a tárolás módja.

A becsatolt tűzvédelmi szabályzatból láthatóan nincs is a szabályzatban olyan rendelkezés, hogy az udvaron, vagy a féltető alatt milyen távolságokat kell tartani a tárolás során, vagy milyen tűzvédelmi távolságok az irányadók, tehát nyilvánvalóan a tűzvédelmi szabályoknak nem felelt meg a szabályzat, illetve a tárolás körülményei, akkor sem, ha ezt tűzvédelmi hatósági ellenőrzés nem kifogásolta. Ezért külön szakértői bizonyítás ebben a kérdéskörben szükségtelen.

Ugyanakkor ennek nincs jogi jelentősége, mert az alperes saját mentesülése érdekében nem hivatkozhat saját gondatlanságára a szerződés megkötésében, (culpa in contrahendo), mivel ezeket a körülményeket elfogadva kötött biztosítási szerződést.

Így megtámadási kifogás alapján sem hivatkozhat érvénytelensége a saját felróható magatartása folytán.

A kárösszezszerűsége tekintetében sem merült fel kétség, hiszen a gyár teljesen leégett, így a biztosítási összeg volt az irányadó a biztosítási szerződés alapján, amely tanúvallomása szerint nem volt vitatott, a saját szakértő, illetve a hatósági okiratok, nyomozati szakértői vélemény, és tanúvallomások, egyéb nyilatkozatok általa ismert tartalma alapján sem, ezért tett javaslatot a biztosítási összeg kifizetésére.

Az alperes által megbízott saját szakértő is utalt rá, már jelzett szakvéleményében, hogy egyeztetette a gépeket, berendezéseket a felperes műszaki vezetőjével, és az alperes sem kérte a felperestől az általános vagyonbiztosítási feltételek. VIII. fejezet 6.) pontja szerint a kárösszezszerűségét hitelt érdemlően bizonyító számlák, kartonok, bizonylatok rendelkezésre bocsátását.

Szemmel láthatóan - és a tanú vallomása szerint is - a nyomozati iratokban beszerzett szakvélemények figyelembevételével fogadta el az alperes osztályvezetője is a kárösszezszerű meghatározását, és mivel az nagyobb volt a biztosítási limit összegnél, határozta meg a kötvény szerint kifizethető biztosítási összegeket.

Alaptalan az alperesnek az a védekezése is, hogy a vagyonbiztosítási szabályzat IX., és X. fejezetei szerint teljesen mentesülhetne a biztosítási összeg megfizetése alól.

A Ptk. a káresemény bekövetkezésekor a szerződéskötéskor irányadó 536. §-a szerint a biztosító meghatározott jövőbeni esemény bekövetkeztétől függően a biztosítási összeg megfizetésére köteles, a szerződő fél pedig a díj megfizetésére kötelezi magát.

A felperes díjfizetési kötelezettségének eleget tett, az alperes azonban elzárkózott a biztosítási összeg megfizetése elől.

A Ptk. 540. §. (1) bekezdése szerinti feltételeknek a biztosítási ajánlat a fentebb kifejtettek szerint megfelelt, és az 540. §. (3) bekezdése szerint az ilyen közlési kötelezettség megsértése esetében egyébként is csak akkor mentesülhetne a biztosító, ha a szerződéskötéskor nem ismerte az általa vitatott körülményeket, vagy az közrehatott a biztosítási esemény bekövetkeztében.

A perbeli bizonyításból kitűnően ismerte az alperes a termelés körülményeit, a tárolás körülményeit is, így ennek tudatában kötötte meg a szerződést, tehát mentesülésére - a culpa in contrahendo miatt - nem hivatkozhat.

A Ptk. 555. §. szerint a biztosított köteles a kárt tőle telhetően enyhíteni, és a felek megállapodhatnak a biztosított kármegelőzési és kárenyhítési teendőiben.

E szakasz alapján a vagyonbiztosítási feltételek IX./1. pontja rendelkezik a kármegelőzési kötelezettségről, amely szerint a biztosított a káresemények megelőzése és elhárítása érdekében köteles *mindent* megtenni, illetve a biztonsági intézkedéseket betartani.

A 2.) pont a biztonsági intézkedéseket értelmezi lényegében, a helyiségek zárása és a *rendelkezésre álló* biztonsági berendezések üzembe helyezése kapcsán.

Az a szabályozás azonban, hogy köteles „mindent” megtenni a biztosított, túl tág fogalom meghatározás, ami nem vezethet a teljes mentesülésre.

A mindenbe például beletartozhatna az is, hogy a biztosított köteles zárt láncú őrfalat állítani az objektum védelmére, ami nyilvánvalóan értelmetlen kikötés lenne.

Annyiban azonban helytálló az alperes védekezése, hogy a nem vitatott, fenyegető telefonhívások hatására valamilyen intézkedést a gondos eljárás során megtehetett volna a felperes. Az alperes által felhozottak közül például kamerát szereltethetett volna fel, amelynek látványa járhat némileg visszatartó hatással, potenciális fenyegetők tekintetében, ha észlelik azt, tarthatnak az esetleges „lebukásuktól”. Őrszolgálatot is üzemeltethetett volna a felperes, ami szokásos az üzleti és a gazdasági életben, amely szerint az objektum területén időnként (például óránként, egy őrkutyás őrszemély, vagy esetleg több őrszemély is) ellenőrzést végez.

Ezek azonban a gyűjtogatás megelőzésére, teljes mértékben nem lettek volna alkalmasak, hiszen esetleges kamerák felszerelését nem biztos, hogy észlelik az elkövetők, az időszakonkénti őrzést is ki lehet játszani, ha valaki gyújtóanyagot kíván bedobni egy területre. Ezért is mellőzte az alperes ez irányú bizonyítási indítványát a bíróság.

Nyilvánvaló azonban, hogy az ilyen jellegű megelőzési intézkedéstől várható eredmény, illetve az intézkedés elmulasztásának a károkozásban való közrehatás arányát csak mérlegeléssel lehet megállapítani, erre szakértői bizonyítás nem alkalmas.

Az alperes által az iratokhoz csatolt más perben keletkezett szakértői vélemény is kitér arra, hogy a közrehatás arányát egzakt módon nem lehet megállapítani, az nem szakértői kérdés.

A becsatolt szakvélemény egyébként más tényálláson alapul, tehát az abban tett ténymegállapítások, vagy szakértői értékelések a jelen perben nem is lehetnének irányadók.

A Ptk. 556. §. szerinti mentesülésre, tehát arra, hogy a biztosított a szerződő fél, vagy

hozzátartozója, illetve alkalmazottai maguk okozták szándékosan, vagy súlyosan gondatlanul a kárt, az alperes nem is hivatkozott, tehát mentesülése erre sem lehetne alapítható.

A kifejtettek alapján a törvényszék mérlegeléssel 10 %-ban állapította meg a felperes közrehatásának arányát, valamely konkrét kármegelőzési intézkedés megtételének hiánya miatt, ezért a keresetben megjelölt összeg 90 %-ának megfizetésére kötelezte az alperest a Ptk. 555.§(1) bekezdés második fordulatára és 556.§ (3) bekezdésére figyelemmel.

A késedelmi kamat fizetési kötelezettség keresetnek megfelelően a Ptk. 301/A. §-án alapul.

A pernyertesség arányának megfelelően állapította meg a perköltség összegét is, a Pp. 81. §. (1) bekezdése alapján, és ugyanilyen arányban kötelezte a feleket a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt, vagy folytán le nem rótt eljárási illeték utólagos megfizetésére az állam javára a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13. §. (2) bekezdése alapján.

Balassagyarmat, 2014. május 8.

Dr. Barsi József s.k.
bíró

a kiadmány hitelül: